

Příroda.

Tak jako u výrazu „duše“ byl mezi lidmi utvořen mlhavý všeobecný pojem, tak je tomu také s výrazem „příroda“.

Také tohoto slova bylo až příliš používáno jako velkého hromadného pojmu pro všechno, s čím člověk chtěl být rád a pohodlným způsobem hotov, aniž si nad tím musel lámat hlavu. Jmenovitě však pro to, o čem již předem věděl, že nemůže dospět k žádnému jasnému rozluštění.

Jak často se používá slova „přirozeně“, aniž se při tom myslí vůbec na něco určitého. Člověk mluví o spojení s přírodou, o krásné přírodě, o rozbouřené přírodě, o přirozených pudech a tak to jde dále v nesčetných pojmenováních, jimiž se má označiti ve velkých obrysech něco, co více nebo méně souvisí s přírodou.

Co však **jest** příroda? Vždyť právě tomuto základnímu výrazu muselo by být porozuměno jasně a dokonale ze všeho **nejdříve**, aby se ho mohlo používat ke všemu možnému.

Nadhodíte-li však někdy tuto otázku, tedy vám bude bezpochyby dáno na ni mnoho vysvětlení s větší či menší přesností údajů, ale ze všeho jasně uvidíte, že lidé si při tom tvoří velmi mnohostranné představy, jimž chybí jednotné vědění.

Chceme proto také zde raziti cestu k pevnému obrazu v představě pro toto slovo „příroda“.

Nejlépe bude, rozdělíme-li tento pojem ve své představivosti na **oddělení**, abychom snadněji porozuměli celku.

Povšimněme si proto nejdříve **hrubého tvaru** „přírody“, zevnějšku! Pro jednoduchost vycházím vyjimečně z myšlení pozemských lidí a obrátím všechno teprve pak až na konec, abych před vašimi zraky opět postavil správný pochod směrem se shora dolů.

Příroda, pozorována v nejhrubším smyslu, tedy viděna vašima hrubohmotnými, pozemskými očima, jest prožhavená a tím oživená a zformovaná hmota. Slovem hmota představte si různé vrstvy hmotnosti.

Sem patří v první řadě všechny obrazy, které vaše pozemské oči mohou pozorovati, jako krajiny, pevné a proměnlivé tvary květin a zvířat. Vyjádřeno všeobecně: všechno, co můžete pozorovati svým pozemským tělem a svými hrubohmotnými smysly.

Z toho však jest vyjmuto všechno, co **lidé vytvořili uměle**, kam zahrnují stávající změny, jako u domů a všech jiných útvarů. To pak nelze počítati k přírodě.

A tu již sami přicházíme k základnímu rozlišování: co člověk **změnil**, co tedy neponechal v jeho základní podstatě, to již nepatří k přírodě ve **vlastním** slova smyslu!

Ale poněvadž jsem také řekl, že příroda ve svém nejzevnějším projevu je prožhavená a tím oživená a zformovaná hrubohmotnost a z mého Poselství je vám již známo, že hmotnost je prožhavana **bytostnými** silami, můžete z toho usuzovati, že **přirozené** může být jen **to**, co nejúže souvisí s **bytostnými silami**.

Mám na mysli **ony** bytostné síly, které tvoří kruh kolem

hmotností.

Je to docela zvláštní druh, o němž musíme v nejbližší době promluvit, poněvadž se oddělil jako zvláštní druh stvoření z velkého všeobecného pojmu bytostného, které se nalézá ve **všech** sférách jako základ a směřuje vzhůru až k hranici, kde začíná bezbytostnost Boží.

Pojmy o bytostném, které jsem vám až dosud dal, musím časem ještě více rozšířit, chci-li zdokonalit obraz, který pochopíte teprve se vzrůstající zralostí svého ducha.

Příroda jest tedy všechno to, co se z hmotnosti bytostnými silami – které vám musím ještě podrobněji vylíčit – prožhavením mohlo zformovat a spojit se, a co nebylo lidským duchem ve svém základu pozměněno.

Nezměnití **základní druh**, který dali bytostní, jest podmínkou **pravého** výrazu: příroda!

Výraz „příroda“ budiž tedy neoddělitelně spojován s oním **bytostným**, které proniká hmotností. Odtud pak můžete také správně usuzovati dále, že příroda není snad vázána na hmotnost, nýbrž jen na **bytostné**, a že přirozené bytí a vůbec příroda sama jest nezkřivený projev bytostného tvoření!

Tak přicházíme nyní krok za krokem blíže k pravdě; neboť můžeme, jdouce dále, nyní také usuzovati, že přírodu a ducha nutno chápati jen odděleně! Příroda spočívá v působení určitého bytostného druhu a duch, jak již víte, je úplně něco jiného.

Duch jest sice často postaven inkarnacemi doprostřed přírody, ale on sám **není** přírodou a také žádnou její částí, tak jako

příroda není částí lidského ducha!

Já vím, že to není lehké, abyste z těchto krátkých slov mohli jasně poznat, o co vlastně při tom jde, ale zahloubáte-li se do toho správným způsobem, tedy to **můžete** pochopit, a konečně, váš duch **má** být přece v první řadě **pohyblivý** ve snaze vyniknouti do Slova, které vám mohu dát!

Právě tato nezbytná **námaha** nutí vás k pohyblivosti, která, chráníc vašeho ducha, uchrání ho před usnutím a smrtí a vytrhne ho vzhůru z chapadel přilnavých temnot.

I když je mi tak často rozumářsky a zlomyslně předhazováno, že svým slovem lidi skličuji poukazem na trvajících číhavé nebezpečí duchovního spánku a smrti, a že je děším jen proto, abych tím získal vliv, tedy přesto nikdy neustanu, abych vám obrazně nestavěl před oči nebezpečí, které ohrožuje vašeho ducha, abyste ho poznali a nepadali již slepě do jeho léček a vнадidel; neboť **já sloužím Bohu** a ne lidem! Proto také dávám lidem, co jim **prospívá** a ne pouze to, co se jim pozemsky líbí a co při tom duchovně usmrcuje!

Právě to, čím je mé Slovo ve zlém úmyslu napadáno ve prospěch zoufale se již bránících temnot, právě to **svědčí jen o tom**, že já vpravdě sloužím Bohu a nevšímám si toho, zdali se lidem svým Slovem zalíbím a zdali je pro své Slovo získám!

Lidé **musí být** přece vytrženi ze své svobodně zvolené duchovní pohodlnosti, která je schopna je jen uspati, místo co by je posílila a oživila, jak již Ježíš kdysi řekl ve svém napomínání a výstraze, že jen ten může vejíti do říše Boží, kdo se znovu narodí a že **všechno** musí být **nové**, aby mohlo obstát před Bohem!

A lidé sami opakují neustále tato závažná slova hlasem nejpoctivějšího přesvědčení o pravdivosti toho, co skrývají. Ale jakmile se jich dotkne požadavek, že oni sami musí být nejdříve noví v duchu, pak jeden přes druhého křičí běda! – neboť sami na sebe při tom nikdy nemyslí.

Nyní se cítí stísnění ve své pohodlnosti a přesto doufají, že budou za zvuku jásavých zpěvů vpuštění do nebe, aniž sami něco při tom dělali, kromě užívání všech radostí!

A teď se snaží nepohodlného hlasatele přehlušiti křikem v přesvědčení, že se jim to podaří ještě jednou tak jako u Ježíše, jemuž přede všemi lidmi nejprve morálně vpálili znamení zločince, buřiče a rouhače a pak ho zabili, takže podle zdánlivého práva lidských zákonů mohl být ještě souzen a usmrčen.

I když je to dnes v mnoha věcech jiné, tedy nechybí na zemi vychytralosti rozumu, který slouží temnu, aby i to nejprostší a nejjasnější dovedně přeměnil a tím překroutil, tak jako v každý čas se našli ochotní falešní svědkové, kteří z nenávisti a závisti, nebo s ohledem na zisk jsou všeho schopni.

Avšak svatá vůle Boží jest mocnější než takové lidské konání, ona se nezmylí ve své neochvějné spravedlnosti, jak je to možno u lidí!

A tak i **poslední konec** všeho temna při všem zlém chtění musí sloužit jen Světlu, aby tím svědčilo pro Světlo!

Lidé však, kteří se poctivě namáhají pochopit Boží pravdu, poučí se z toho a poznají velikost Boží, jeho moudrost, jeho lásku a radostně mu budou sloužit!

Chraňte se lenosti svého ducha, chraňte se povrchnosti a pohodlnosti a připomeňte si podobenství o moudrých a pošetilých pannách! Je dosti jasné při vši své veliké prostotě, takže **každý** člověk jest schopen jeho smysl snadno pochopit. Uskutečňte je v sobě; ostatní pak přijde samo sebou. Nic vás nezmate, neboť půjdete klidnými a jistými kroky svou cestou.

Vraťme se však zpět k výrazu „příroda“, kterýžto pojem chci vám jako důležitý objasnit.

První, nejhutnější oddělení jsem již ve velkých obrysech vysvětlil. Jakmile člověk ve své činnosti jako základ přírody nechá skutečně platit přírodu a nesnaží se ji zásahy v jejich druzích změnit, ale jediné zdravým podporováním, tedy nezkřiveným vývojem napomáhá výstavbě, **pak** najde také ve všem korunu svého díla a dosáhne jí, leč až dosud nikdy nemohl doufat, protože všechno bylo od přirozenosti násilím odvráceno a ve vzrůstu bylo schopno přinášeti také jen zkřivené, které nemohlo mít ani pevné opory, ani stálého trvání.

Toto bude také jednou základem pro vědu a bude mít velikou cenu. Jedině v tom, jak příroda ve své bytostné a zákonům stvoření odpovídající činnosti vytváří spojení hmotností, jen **v tom** tkví budující síla a vyzařování, kdežto u ostatních spojení, která tomuto zákonu přesně neodpovídají, jsou vymyšlena lidskou myslí, vytvářejí vzájemně škodlivé nebo se rušící rozkladné vyzařování, o jejichž vlastním konečném projevení nemají lidé ani potuchy.

Příroda ve své zákonům stvoření odpovídající dokonalosti jest nejkrásnějším Božím darem, který Bůh svým tvorům dal! Ona může přinášeti **jen** užitek, pokud není změnami zkřivena a

svedena na falešnou cestu pozemskými lidmi, kteří sami chtějí všemu lépe rozumět.

Přistupme nyní ke druhému oddělení „přírody“, které není hrubohmotnému oku jen tak zhola viditelné.

Tento oddíl se skládá hlavně ze **střední** hrubohmotnosti, tedy ne z nejhutnější a nejtěžší, jež musí být svým těžším druhem okamžitě pozemskému oku viditelná.

Hrubohmotné oko může u střední hrubohmotnosti **pozorovati** jen její **projevy** v těžké hrubohmotnosti. Sem patří kupříkladu zesílení všeho, co bylo zformováno prožhavením, jeho rozvinutí ve vzrůstu a zrání.

Třetí oddělení „přírody“ jest pak rozmnožování, které samočinně nastupuje při určitém prožhavení a vývojové zralosti. Rozmnožování v prožhavené hrubohmotnosti nemá tedy s duchem co činit, nýbrž patří jen **k přírodě!**

Proto jest také rozmnožovací pud **správně** označen za **přirozený pud**. Určitá zralost hmotnosti, prožhavená bytostnými, vydává záření, která při setkání s pozitivním a negativním druhem se spojují a zpětně působíce, dotírají na hrubohmotnost a tuto povzbuzují k činnosti.

Duch nemá s tím co činit, nýbrž tato činnost jest **daň přírodě!** Stojí úplně stranou od duchovního, jak jsem již dříve ve svém Poselství na to poukázal.

Jmenujme nyní tuto výměnu záření a spojení **daní přírodě**, je to tak správné; neboť jest to druh hmotnosti – prožhavené bytostnými ke zcela určitému stupni – která tím podle zákonů

stvoření snaží se stále vytvářeti obnovu, nesoucí v sobě jednak **udržení** a za druhé **rozmnožování**.

Tento projevující se zákon přírody jest výsledkem určitého záření. Spojeným popudem přináší s sebou udržování a obnovování buněk.

Jest to **v první** řadě hlavní účel této daně, již požaduje příroda od pohybujících se tvorů. Příroda nezná v tom rozdílu a všechny projevy jsou užitečné a dobré.

Avšak i zde člověk opět všechno vystupňoval až v chorobu a tím to pokřivil a zpitvořil, ačkoliv právě on mohl nalézt normální vyrovnání v určitém pozemském zaměstnání.

Nedbal však toho, co příroda ve svém tichém napomínání nebo varování od něho požaduje, nýbrž všechno chorobně přepínaje chce přírodu řídit nebo svou nevědomou svévolí opravovati, chce ji často nutiti ke způsobu, který musí hrubohmotnosti škodit a oslabit nebo i zničit a tak působí v tom právě tak pustošivě, jak to činil v celém stvoření.

Z člověka, který zprvu jen rušil, stal se nyní ničitel všeho, co myslí a koná, ať je kdekoliv.

Tím se postavil **pod** všechny tvory.

Učte se znát důkladně **přírodu**, od níž jste se již dávno odvrátili, pak bude možné, že z vás budou zase **lidé**, kteří žijí ve tvůrčí vůli Boží a tím skrze ozdravení přírody budou sklízeti radostnou tvořivou činnost na zemi, která ve své nutné zralosti může povzbudivě pomáhat samotnému duchu!